

Елисавета Багряна

Requiem

КРИЛО НАД МЕНЕ спуснато, крило на орис черна,
не ще се вдигнеш никога от моята глава.

Преди да звъннат утринна, звъниха за вечерня,
преди да чуя сватбени, надгробни чух слова...

Далечно бели върхове, не ще ме утешите,
ти, пеене на птиците, не трогваш мой слух.
Ненужни са ми повече на този свят очите,
ненужно ми е тялото, останало без дух.

Махни се, стих нерадостен, прокобящ, неоменен,
звънтящите ти звукове какво ще ми дадат?
Каква забрава жаждана, какво си знес за мене? –
Гъдулката на слепия, що пее край градът...

НЕ ПЛАЧА, задето безрадостен, пуст и прекършен,
без тебе живота ми дълг ще е само и време;
задето деня ми, едва-що наченал, се свърши,
и никаква празна утех не носи ми времето.

Не плача за себе си. – Нека, жесток и оскъден,
живота между ни прегради да беше изправил –
да бяхме осъдени вечно отделно да бъдем,
да беше ме даже разлюбил, оставил, забравил...

Но само да знаех, че тук на земята ти още
живееш – и моите литнали мисли те стигат –
че дишаш и гледаш, и чуваш – и в късните нощи
прозорец свети, и бдиш ти наведен над книгата.

ВСЯКА НОЩ насъне неизменно
идваш и оставаш късно до зори.
Часовете се покорно сменят,
както в миналите дни добри.

Ние двама пак сме окрилени,
пак обичащи и чакащи горим.
– Отведи ме призори и мене –
този свят ме вече умори.

Аз не искам с кротко примирение

да поема този черен дял,
с който някой зъл ни бог дари...

Аз не искам земните съмнения:
– няма смърт, разлъка и печал,
няма минало, и бъдеще дори.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11708>]